

Arrest

nr. 250 521 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd bij zijn geboorte op 15 december 1976, in functie van zijn rechtsgeldig in het België verblijvende ouders, tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 oktober 2020 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer
naam : [A.]
voornaam : [H.]
[...]
nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 44bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, omwille van ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid:

U werd op 15/12/1976 geboren te Deurne en diezelfde dag werd u ingeschreven in het bevolkingsregister, u heeft sedertdien recht op verblijf op basis van uw ouders. U trad op 28/04/2006 in het huwelijk te Antwerpen met [E.B.S.] ([...], Belg). Dienvolgens uw huwelijk werd de basis van uw verblijfsrecht de gezinshereniging met uw Belgische echtgenote. Op 12/03/2007 diende u een nationaliteitsverklaring in. Momenteel bent u in het bezit van een F+ kaart, geldig tot 22/01/2024.

Uit uw administratief dossier blijken elementen van openbare orde en nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

U werd op 25/05/1993 op 17 jarige leeftijd geplaatst in de jeugdinstelling 'de Kempen' in Mol ten gevolge van een bevel tot aanhouding op 20/05/1993 wegens wangedrag.

Op 24/05/1996 werd u veroordeeld door de Rechtbank voor Eerste Aanleg te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 05/07/1996 werd u veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen tot 10 maanden gevangenisstraf wegens mededader diefstal met geweld of bedreiging in bende, afpersing.

U werd op 14/08/1998 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 2 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 23/12/1998 werd u nogmaals veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel voor drie jaar wegens diefstal met geweld of dreiging, door twee of meerdere personen, met wapens of voorwerpen gelijkend op wapens.

Hierna werd u niet meer veroordeeld, doch tal van PVs werden ten uwe laste opgesteld: AN.52.LB/02020519 (Schending van de eer), AN.56.LB/11157519 (Discriminatie), AN.61. F1/00295810 (Buitenlandse werknemers/zelfstandigen), AN.60.LB/05455906 (Drugs/verkopen), AN.18.LB/03809803 (Zware diefstal), DE.11.48/10079401 (Zware diefstal), BR.11.43/00009198 (Zware diefstal), AN.11.19/10269196 (Zware diefstal), AN.18.19/10269096 (Gewone diefstal), AN.56.LB.111575/2019 werd opgesteld op 29/09/2019 en betreft feiten tussen 12/09/2019 en 13/09/2019, alsook 12/04/2018 en 12/06/2018. Het PV vermeldt de ongerustheid omtrent een Facebookprofiel onder de naam 'Pasqual Al Qortobi' dewelke extreme en expliciete uitspraken zou doen. Op het Facebookprofiel staan onder meer uitspraken zoals "met het salafisme als antibiotica ben je goed beschermd tegen de seculiere haat die op ons afkomt". Er werd eveneens een Twitter-account gevonden op 'Hassan Al Qortobi' waar eveneens extreme tweets worden gedaan zoals "Turkse strijdtroepen naderen in Syrië hoofdkwartier van de PKK. Het uitroeien van deze seculiere terreurentiteit met gulp van uit het westen kan dus beginnen. Hoeraaaa..." en "Marokko is officieel een seculier land. Maar dankzij de dollars uit de arabische wereld overheerst het salafisme de straten en word koloniaal secularisme terug gezien als iets dat opgedrongen werd". Zowel het Facebook- als Twitteraccount verwijst naar alle waarschijnlijkheid eveneens naar het Instagram profiel van 'Hassan_met_de_fiets_'.

In het navolgend PV AN.56.LB.119927/2019 dd. 18/10/2019 tracht men de beheerder van deze accounts te identificeren. Het Facebookprofiel is gelinkt aan het gsm-nummer van [E.B.S.], uw echtgenote. Het e-mailadres die aan het profiel gekoppeld is betreft qiblafoods1976@gmail.com, u was in 2012 zaakvoerder van de firma Qibla Foods te Borgerhout en u bent geboren in 1976. Er worden gelijkenissen vastgesteld tussen de profielfoto's op sociale media kanalen en die in uw rijksregister. Uit nazicht blijkt dat u gekend bent met als specialiteit 'terro/extremisme werft radicale islamitische netwerken' en gewoontes 'lokt smaad uit' en 'weerspanning', alsook als voormalig lid van S4B. U werd geïdentificeerd als vermoedelijke beheerder, het dossier werd geseponeerd. Het feit dat u niet veroordeel[d] bent voor deze feiten, toont niet aan dat u geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en doet geen afbreuk aan de feiten.

U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Wij ontvingen op 28/07/2020 de ingevulde vragenlijst en u legde hierbij de volgende documenten bij voor: huwelijksattest, trouwboekje, attest van gezinssamenstelling en uw Curriculum Vitae.

Alle elementen à charge en à décharge worden in acht genomen in deze beslissing.

In het kader van een beslissing tot einde van het verblijf genomen krachtens artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratieve dossier en uw hoorrecht dd. 28/07/2020 dat u op 28/04/2006 gehuwd bent met [E.B.S.] ([...], Belg) en samen vier minderjarige Belgische kinderen ([A.N.] [...], [A.A.] [...], [A.S.] [...], [A.M.] [...]) heeft. Verder blijkt uit uw administratief dossier dat uw vader [A.M.] ([...], Belg) en moeder [B.M.] ([...], Belg) eveneens in België verblijven, alsook uw zus [A.K.] ([...], Belg) en broer [A.J.] ([...], Belg). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Bovendien kunnen uw kinderen en echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij u steeds bezoeken indien ze dat wensen, u bracht geen stukken waaruit blijkt dat zij dit niet zouden kunnen; ze kunnen overigens ook steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. Uit nazicht van open bronnen door politiediensten op 13.07.2020 blijkt dat op 29/05/2015 uw terugkomst uit Nador, samen met uw vrouw en kinderen [N.] en [S.], geregistreerd werd. Tevens blijkt hieruit dat u in april en juli 2019 op AN.17.17/10653496 (Zware diefstal), AN.18.17/10310295 (Zware diefstal).

Naast feiten van openbare orde, dient er ook opgemerkt te worden dat u ook gekend bent voor feiten van nationale veiligheid.

Op 30/03/2020 werd een nota opgesteld door de Veiligheid van de Staat (VSSE) waarin aangehaald wordt dat u goed gekend bent bij hun diensten. U stond samen met [F.B.] aan de wieg van Sharia4Belgium (S4B). U was betrokken bij verschillende activiteiten van S4B. Toen S4B meer publieke aandacht wou trekken, stopte u bij de organisatie om niet te veel in de kijker te lopen en geen problemen met de politie te krijgen. Evenwel heeft u nooit de ideologie van S4B afgezworen. Uit de nota van de VSSE blijkt dat u nog steeds voorstander bent van het omverwerpen van de democratie, alsook toont u duidelijk sympathie voor groeperingen zoals Al Qaeda en ISIS. Dit laat u duidelijk merken op uw sociale media, alsook dat u een tegenstander bent van de gematigde islam. De VSSE evalueert u als een aanhanger van de salafiyya jihadyya ideologie. Op 21/09/2020 bevestigde de VSSE de actualiteit van de nota dd. 30/03/2020 zonder bijkomende informatie te vermelden.

Wat betreft Sharia4Belgium, waarmee u volgens de VSSE banden heeft, dient te worden opgemerkt dat deze groep aanzien wordt als een terroristische groepering volgens het vonnis n° 740 de dato 11.02.2015 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Sharia4Belgium had als doel bestaande politieke regimes met geweld omver te werpen en te vervangen door een kalifaat of totalitaire staat, waarbij enkel de islamitische wetgeving of de sharia telt, dit vanuit een ideologie van het gewelddadig jihadistische salafisme. Deze gewapende strijd doelt op een totalitaire islamitische staat waar geen ruimte is voor democratie, rechtstaat en mensenrechten aangezien deze niet verzoenbaar zijn met de sharia. In dat opzicht verwerpen zij elk internationaal verdrag inzake mensenrechten of internationaal humanitair recht. De invoering van de sharia via geweld en het afschaffen van de democratie houdt een ernstige ontwrichting of vernietiging in van onze open samenleving. Sharia4Belgium had dan ook als doel om een gewelddadige gewapende strijd in België en/of het buitenland in te voeren. Hiertoe had zij banden met de groepen Majlis Shura Al Mujahidin en Jahbar Al-Nusra, dewelke deel uitmaken van het terroristische netwerk van Al Qaeda. De organisatie had internationale contacten en indoctrineerde

Belgische jongeren met de gewelddadige jihadistische en salafistische doctrine. Ondanks dat Sharia4Belgium opgeheven werd, blijft deze organisatie actief via haar verschillende leidinggevend en actieve leden die zich in Syrië bevinden en zich openlijk bezig houden met terreurdaden.

Wat betreft het jihadistisch salafisme, volstaan volgens de aanhangers prediken en politieke actie niet om het doel te bereiken. Geweld en de gewapende strijd zijn voor hen legitieme middelen om hun ideologie te verspreiden. Jihadistische salafisten kunnen onderling sterk verschillen omdat ze niet allemaal hetzelfde gewicht geven aan het gebruik van geweld en niet allemaal even strijdvaardig zijn. Sommigen vinden de gewapende strijd enkel gerechtvaardigd in die landen waar moslims door niet-moslims worden geregeerd of verdrukt. De meest extremen vinden het gebruik van geweld en terrorisme overal ter wereld gewettigd, zelfs tegenover andere moslims, die ze als afvalligen bestempelen. Ook in regio's waar de islam nooit de meerderheidsreligie is geweest, menen ze geweld te mogen gebruiken. Het jihadistisch salafisme is momenteel de voornaamste ideologie van individuen die evolueren naar gewelddadig extremisme. Het is ook de belangrijkste ideologie van terroristen die actief zijn in jihadistische groeperingen in Syrië en in Irak .

Op 26/05/2020 ontving de DVZ twee PVs van het Parket van Antwerpen ten uwe laste inzake feiten van aanzet tot discriminatie, haat of geweld tot een groep of een gemeenschap (racisme en xenofobie). Het aanvankelijk PV facebook een post met een foto en filmpje deed die mogelijks in Marokko afspeelde. Indien uw kinderen en echtgenote u wensen te vervoegen, staat dit hen vrij. Uit bovenstaande kan worden aangenomen dat zij enigszins notie hebben van de gebruiken en cultuur in Marokko. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw echtgenote en kinderen sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen, die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Het gegeven dat uw kinderen in België geboren werden of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. Uw kinderen zijn jong en aldus dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen. Bovendien zijn er in Marokko scholen voor Belgische kinderen, zodoende kan de aanpassing voor de kinderen worden gefaciliteerd. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Het feit dat u gezinsbanden in België heeft, doet geen afbreuk aan de bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uw gerechtelijke antecedenten tonen aan dat u in het verleden meermaals definitief veroordeeld werd alsook werden tal van PV's ten uwe laste opgesteld, waardoor u herhaaldelijk de openbare orde schaadde, maar bovendien blijkt uit de nota van de VSSE dd. 30/03/2020, dat uw gedachtengoed haaks staat op de waarden van de Westerse samenleving, aangezien u samen met [F.B.] aan de wieg stond van S4B en deze ideologie nooit heeft afgezworen. Alsook dat u nog steeds voorstander bent van het omverwerpen van de democratie en duidelijk sympathie toont voor groeperingen zoals Al Qaeda en ISIS als aanhanger van de salafiyya jihadya ideologie, dewelke ingaat tegen de gematigde moslim. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Betreffende uw medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, noch zijn er indicaties van ziektes in het dossier, die u verhinderen om terug te keren naar uw land van herkomst. Indien u alsnog

over medische elementen beschikt, liet u na dit aan te tonen. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Wat de duur van uw verblijf betreft, alsook de sociale en culturele integratie staat het vast dat u geboren bent in België en sedertdien recht op verblijf heeft. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Aangezien u geboren bent in België hebt u bijzondere en sociale banden gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Begrijpelijk is dat u in de jaren van uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. U legt uw CV voor waaruit blijkt dat u middelbare scholing volgde, alsook een opleiding bedrijfsbeheer en basisveiligheid. Uw middelbare scholing valt onder de leerplicht in België. U behaalde uw heftruckattest en voortgaande op uw CV kent u een regelmatige tewerkstelling als productie-medewerker, magazijnmedewerker en procesoperator. Echter, de aanwijzingen van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving in uw dossier zijn niet navenant de duur van uw verblijf in België en de contacten die u hier heeft. Dit blijkt uit het feit dat u meermaals definitief veroordeeld werd, verscheidene PV's ten uwe laste werden opgesteld, alsook uit het feit dat een aanhanger bent van het jihadistische salafistische gedachtengoed (zie supra). Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Deze zijn elementen die voldoende weergeven dat u niet cultureel bent geïntegreerd, noch aan de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen voldoet en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid.

Het wordt niet betwist dat uw terugkeer naar Marokko of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Bovendien blijkt uit nazicht van open bronnen door politiediensten op 13/07/2020 blijkt dat uw terugkomst uit Nador op 29/05/2015, samen met uw vrouw en kinderen [N.] en [S.], geregistreerd werd. Tevens blijkt hieruit dat u in april en juli 2019 op facebook een post met een foto en filmpje deed die mogelijks in Marokko afspeelde. U haalt zelf aan in uw hoorrecht dd. 28/07/2020 dat u over een Marokkaans paspoort beschikt. Hieruit blijkt dat u weldegelijk nog banden heeft met Marokko.

Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht verhinderen.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat u een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan uw verblijf op basis van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Om hogervermelde redenen wordt er krachtens artikel 44bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt ter terechtzitting afstand te doen van zijn eerste middel, zodat hieromtrent geen verdere beoordeling is vereist.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, 44bis en 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De beslissing verwijst in haar motivering een nota van de VSSE (Veiligheid van de Staat) van 20.03.2020 alsmede verschillende PV's.

Geen enkele van deze PV's of nota's zijn bij de beslissing gevoegd.

Er kan in de beslissing bij de motivering verwezen worden naar andere stukken op voorwaarde dat de inhoud van het stuk waarnaar verwezen wordt aan de bestuurde ter kennis is gebracht. (I. Opdebeek, e.a. Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge 2013, p. 134).

“Het doel van de motiveringsplicht wordt niet bereikt door een verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud onbekend is voor de bestuurde. Er mag dan ook enkel worden verwezen naar stukken die aan de bestuurde ter kennis werden gebracht of hem bekend zijn. Het is het bestuur zelf dat het initiatief moet nemen tot het ter kennis geven: de bestuurde hoeft niet zelf om mededeling van het advies te vragen. Het feit dat de bestuurde de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van het advies op basis van de openbaarheidsregelgeving ontslaat het bestuur dus niet van de verplichting tot kennisgeving. ... De inhoud van het stuk moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht, hetzij voor de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste samen met de eindbeslissing. Wanneer het stuk waarnaar verwezen wordt samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven is voldaan aan de wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel is weergegeven in de beslissing zelf. In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen.” (I. Opdebeek, idem, p. 135)

In de bestreden beslissing is effectief kort verwezen naar de inhoud van de beslissingen.

Verzoeker heeft geen enkele mogelijkheid om na te gaan of de verwijzingen effectief overeenstemmen met de inhoud van de vermelde documenten, alleszins niet of de motivering een volledige verwijzing geeft van de diverse aspecten van de inhoud van de documenten.

Door de niet voeging van de documenten, die een essentieel onderdeel uitmaken van de motivering, wordt aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om de motivering op een correcte wijze te beoordelen en zo nodig te betwisten.

Verder wordt opgemerkt dat er in de beslissing geen enkele melding is van een eventueel verbod om bepaalde documenten of onderdelen ervan om redenen van nationale veiligheid, niet aan verzoeker mee te delen.

Verzoeker is van mening dat de motiveringsplicht geschonden is; zij heeft geen kennis van de documenten waarnaar verwezen wordt.”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker, omwille van ernstige redenen van nationale veiligheid. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet welke vaststellingen hem er toe brachten om te concluderen dat verzoeker een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid. Verweerder heeft tevens toegelicht van oordeel te zijn dat de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn gezondheidstoestand, zijn sociale en culturele integratie, het feit dat hij in België naar school ging en professioneel actief is en de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geen reden vormen om de bestreden beslissing niet te nemen. Hij heeft tevens opgemerkt dat verzoeker nog bepaalde banden met Marokko heeft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker aanvoert dat het doel van de formele motiveringsplicht niet wordt bereikt door te verwijzen naar adviezen waarvan de inhoud onbekend is, dient te worden gesteld dat verweerder zijn beslissing niet heeft gemotiveerd door louter te verwijzen naar enig advies waarvan verzoeker geen kennis zou hebben. Verweerder heeft net in de bestreden beslissing zelf zeer uitvoerig uiteengezet welke precieze feitelijke vaststellingen hij deed om te concluderen dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Hierdoor kreeg verzoeker kennis van de gegevens die verweerder in aanmerking nam en werd hem de mogelijkheid gegeven om de juistheid van aangebrachte gegevens in vraag te stellen. Verzoeker kan niet voorhouden onwetend te zijn van de precieze feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de strafrechtelijke veroordelingen die hij in het verleden opliep. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoeker na zijn veroordelingen het voorwerp bleef uitmaken van tal van processen-verbaal voor feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid. Verweerder heeft verder de inhoud van de in casu relevante processen-verbaal waarin wordt aangegeven dat verzoeker in 2018 en 2019 extreme uitspraken deed in de bestreden beslissing duidelijk vermeld en zelfs letterlijk de inhoud weergegeven van de berichten die via facebook en twitter werden verspreid. Hij heeft ook toegelicht op welke gronden wordt aangenomen dat verzoeker diegene is die deze berichten verspreidde. Ook de inhoud van het verslag dat de diensten van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) omtrent verzoeker opstelden wordt in de bestreden beslissing in extenso weergegeven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het doel van de formele motiveringsplicht niet is bereikt omdat verweerder hem de processen-verbaal of het verslag van de VSSE niet overmaakte. De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht geenszins impliceert dat een bestuur elk stuk waarop het zich baseert om een beslissing te nemen bij deze beslissing dient te voegen en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke en juridische gronden deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De gegevens waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en verzoeker toont met zijn betoog in het tweede middel niet aan dat verweerdens argumentatie kennelijk onredelijk is. Er blijkt ook geenszins dat bepaalde dienstige *“aspecten van de inhoud van de documenten”* over het hoofd werden gezien.

Indien verzoeker zich persoonlijk wou vergewissen van de inhoud van de stukken die door verweerder werden aangewend ter onderbouwing van de bestreden beslissing dan stond het hem vrij om aan verweerder inzage te vragen in het administratief dossier. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker een dergelijke aanvraag tot inzage aan verweerder heeft gericht. Verzoeker had tevens de mogelijkheid om het administratief dossier bij de Raad in te kijken en eventueel ter terechtzitting nog bemerkings te formuleren. Hij heeft dit evenwel niet gedaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. De bestreden beslissing is geen bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 8 en 44ter van de Vreemdelingenwet, die bepalen welke regels moeten worden gerespecteerd bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zouden zijn geschonden. Verzoeker licht ook niet toe waarom hij meent dat deze artikelen zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, hoe dan ook onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van *“het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB)”*, van *“het begrip nationale veiligheid”*, van de artikelen 7, 44bis, § 2, 45, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“De beslissing is genomen krachtens artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Het is de enige rechtsgrond die in de beslissing is opgenomen met betrekking tot de beëindiging van het verblijf.

Art. 44bis.[§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [...] om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [...] , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3....

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

[...]

Volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet die niet opgenomen zijn in de bestreden beslissing zijn van toepassing bij beoordeling van die beslissing.

Art. 45§ 2 Vreemdelingenwet:

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

De beslissing is gesteund op artikel 44bis § 2, met als gevolg dat de beslissing tot beëindiging van verblijf enkel kan genomen worden:

-om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid;

-met in achtname van de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst.

Op basis van artikel 45§2 dient de beslissing eveneens:

-in overeenstemming te zijn met het proportionaliteitsbeginsel;

-een eerdere strafrechtelijke veroordeling als zodanig niet als reden te beschouwen voor dergelijke beslissing;

-het gedrag moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving;

-niet aanvoeren van motiveringen die losstaan van het individuele geval of die met algemene preventieve redenen verband houden.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing vermelde criteria schendt.

Eerste onderdeel, toepassing van artikel 44 bis § 2

De ganse motivering is gesteund op beweerde ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid

Verzoeker verwijst naar het begrip nationale veiligheid van artikel 43 Vreemdelingenwet (in casu gaat het om artikel 44bis § 2 met name ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, maar de invulling van het begrip nationale veiligheid zoals in onderstaande rechtspraak vermeld is in casu relevant) is door de rechtspraak van de ECHG en van de RvV gevestigd als volgt (zie ondermeer arrest RvV nr. 205 782 van 22 juni 2018 en arrest RvV nr. 223 039 van 21 juni 2019):

Arrest RvV nr. 205 782:

2.3. De Raad merkt op dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° (...); 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: “§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip ‘nationale veiligheid’ als volgt: “Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid” blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44).” (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C-349/06, punt 35.)

Ernstige redenen van openbare orde:

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte ernstige redenen van openbare orde weerhoudt.

Gedaagde verwijst naar het verblijf van verzoeker in een jeugdinstelling en zijn veroordelingen in de jaren negentig. Vooreerst gaat dit over feiten die meer dan twintig jaar oud zijn en die nooit eerder een motief waren voor gedaagde om over te gaan tot intrekking van zijn verblijf hoewel dit wel een mogelijkheid was.

Dat bezwaarlijk deze feiten op ernstige manier kunnen worden weerhouden als nog ernstige redenen van openbare orde. Temeer nu blijkt dat verzoeker sedert twintig jaar diploma's heeft behaald ononderbroken werkt gehuwd is en thans vier kinderen heeft.

Verzoeker heeft zijn straffen uitgezeten en is opnieuw geïntegreerd in de samenleving.

Zoals eerder al gesteld meent verzoeker dat de beslissing verwijst naar PV's die niet werden gevoegd bij de beslissing. In zover de Raad meent dat dit geen probleem is quod certe non, wenst verzoeker te stellen dat deze niet gedateerd werden (en dus betrekking zouden kunnen hebben op de veroordelingen) ofwel klaarblijkelijk nooit hebben geleid tot vervolging hetgeen betekent dat er ofwel geen enkel bewijs was lastens verzoeker of zelfs dat verzoeker wordt vermeld als slachtoffer. Wat er ook van zij, de PV's bewijzen in se niks en vormen zelfs geen vermoeden dat verzoeker enige vorm van schending openbare orde heeft begaan.

Ernstige redenen van nationale veiligheid

Verzoeker is ook van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte ernstige redenen van nationale veiligheid weerhoudt.

In casu diende aangetoond dat verzoeker de interne veiligheid van België zou aantasten, en diende dus aangetoond dat hij het functioneren van de instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking of de openbare veiligheid in gevaar zou brengen.

De concrete motivering is niet afdoende om dit bewijs te leveren. Het moet bovendien op een strikte manier geschieden. Dit is niet het geval.

In feite hanteert de bestreden beslissing het volgende gegeven om aan te duiden dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn:

Op 30/03/2020 werd een nota opgesteld door de Veiligheid van de Staat (VSSE) waarin aangehaald wordt dat u goed gekend bent bij hun diensten. U stond samen met [F.B.] aan de wieg van Sharia4Belgium (S4B). U was betrokken bij verschillende activiteiten van S4B. Toen S4B meer publieke aandacht wou trekken, stopte u bij de organisatie om niet te veel in de kijker te lopen en geen problemen met de politie te krijgen. Evenwel heeft u nooit de ideologie van S4B afgezworen. Uit de nota van de VSSE blijkt dat u nog steeds voorstander bent van het omverwerpen van de democratie, alsook toont u duidelijk sympathie voor groeperingen zoals Al Qaeda en ISIS. Dit laat u duidelijk merken op uw sociale media, alsook dat u een tegenstander bent van de gematigde islam. De VSSE evalueert u als een aanhanger van de salafiyya jihadyya ideologie. Op 21/09/2020 bevestigde de VSSE de actualiteit van de nota dd. 30/03/2020 zonder bijkomende informatie te vermelden.

Vervolgens beschrijft gedaagde de activiteiten van Sharia4Belgium, de veroordeling ervan, de feiten die zij gepleegd hebben en hun ideologie. Ook gaat gedaagde verder in algemene bewoordingen in op het jihadistisch salafisme en beschrijft gedaagde dat deze ideologie de voornaamste ideologie is van individuen die evolueren naar gewelddadig extremisme.

Verzoeker verwijst vervolgens naar twee PV's van het Parket van Antwerpen (welke overigens niet gevoegd worden) waar men verzoeker een aantal feiten ten laste legt. Evenwel geeft gedaagde ook

meteen aan dat deze zaken door het Parket van Antwerpen werden geseponeerd. Overigens vermeldt gedaagde dat verzoeker "de vermoedelijke dader" zou zijn.

Gedaagde gaat verder en stelt dat het gebrek aan veroordeling niet aantoont dat hij geen gevaar voor de openbare is hetgeen meteen ook aangeeft waar gedaagde mee bezig is. Het opsommen van anekdotes, een wellicht selectieve lezing van een nota van de VSSE samen met een algemene beschrijving van Sharia4Belgium en het jihadistisch salafisme.

Wat verzoeker evenwel leest is dat hij geen deel uitmaakt van Sharia4Belgium en eruit stapte voor de groepering goed en wel gestart was. Dat hij nooit veroordeeld en zelfs niet vervolgd werd voor de feiten die gedaagde opsomt hetgeen toch wel een grondig verschil maakt.

Gedaagde vergeet bijkomend een zeer belangrijk element in heel dit verhaal.

Van zodra er in België een bepaalde dreiging is van een persoon of groepering dient zulks te worden gemeld aan OCAD en stelt OCAD een rapport op inzake de dreiging.

Het komt verzoeker voor dat indien al de in de bestreden genoemde elementen daadwerkelijk zo zijn, waarom OCAD geen rapport heeft opgesteld minstens waarom gedaagde niet verwijst naar dit rapport hetgeen in andere dossiers van intrekking verblijf omwille van gelijkaardige feiten gebruikelijk is.

Verzoeker meent dat gedaagde dit rapport achterhoudt omdat het wellicht aantoont dat hij nul komma nul gevaar betekent.

Met dit uitgangspunt wordt de vereiste inhoud van de bedreiging niet aangetoond.

Dit is ook fundamenteel in strijd met artikel 45, §2, 2de alinea Vreemdelingenwet (zie verder) dat uitdrukkelijk bepaalt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden vormen voor dergelijke beslissingen.

Tweede onderdeel,

Toepassing artikel 43 § 2

De bestreden beslissing miskent in haar motivering ook de criteria waarmee bij toepassing van artikel 43 § 2 moet rekening worden gehouden bij de beslissing tot intrekking van verblijf.

-de duur van het verblijf in België

Verzoeker is in het Rijk geboren en heeft los van een aantal vakanties Marokko nooit gezien.

Stellen dat het zich vestigen in Marokko een aantal aanpassingsproblemen zal geven is toch wel een grove onderschatting van de situatie. Gedaagde geeft de facto ook aan dat verzoeker er helemaal niets heeft.

-de leeftijd van verzoeker:

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven. Verzoeker was nog zeer jong op het ogenblik van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, hij was nog niet gehuwd en had geen kinderen. Met het gegeven dat 'iedereen' in zijn jeugd al eens een misstap kan doen, in essentie dus met het gegeven dat iemand jong en onervaren is, werd geen rekening gehouden.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd. Het betreft immers een autonoom in acht te nemen gegeven.

-de gezins- en economische situatie en de kinderen

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest van 18 juli 2019 gepreciseerd dat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te worden genomen.

Dat het hof als volgt motiveert:

B.55.2. Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.

De bestreden beslissing overweegt nergens dit hoger belang van de kinderen. Waar de beslissing een overweging maakt van artikel 8 EVRM (pagina 4, tweede alinea) is het hoger belang van de kinderen volledig afwezig. De volledige motivering negeert het belang van de kinderen. Het enige wat gesteld wordt, maar dat gaat niet over het hoger belang van de kinderen, is dat zij verzoeker kunnen vergezellen hetgeen overigens niet zeker is gezien de kinderen de Belgische nationaliteit hebben en niet de Marokkaanse. Gedaagde gaat er blijkbaar vanuit dat Marokko geen migratiewetgeving kent.

Verzoeker is van mening dat een loutere bespreking van art. 8 EVRM onvoldoende is om na te gaan of er effectief rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Ieder pedagogisch handboek leert dat zeer jonge kinderen tussen 0 en 5 jaar zich in deze periode hechten aan de moeder en vader. Het bruskeren van deze hechtingsperiode heeft wel degelijk gevolgen op kinderen die later leerstoornissen zouden kunnen ontwikkelen ten gevolge van een scheiding.

Dat overduidelijk gedaagde het hoger belang van het kind niet in overweging nam bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in weerwil van de interpretatie door het Grondwettelijk Hof.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Marokko. Dit motief gaat niet op. Verzoeker heeft duidelijk vermeld in de vragenlijst dat zij geen enkel belang meer heeft in Marokko, dat alle familieleden in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben, wat evident een band met België creëert en niet met Marokko.

Ook het gegeven dat verzoeker Marokko nooit gekend heeft en reeds 44 jaar in België woont, is de evidentie zelve om te weerleggen dat er wel 'onoverkomelijke hinderpalen' zijn om het gezinsleven in Marokko voor te zetten. De beslissing zelf is overigens zelf erg tweeslachtig, waar ze zelfs durft te stellen dat familieleden in België dan maar voor de kinderen mee moeten zorgen, wat impliceert dat het gezinsleven van verzoeker met de kinderen en zijn echtgenote gewoonweg stopt.

Het motief mist elke redelijkheid.

-de economische situatie

Wat de economische situatie van verzoeker stelt verzoeker helemaal niets. Men haalt aan dat hij procesoperator is doch niets meer.

-de sociale en culturele integratie

Wat betreft de sociale en culturele integratie verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het verleden van verzoeker. Op zich is dit een falend motief; de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoeker. De beslissing miskent dit. Verzoeker heeft ook via haar zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden.

-de bindingen met het land van oorsprong

Wat betreft de bindingen met het land van herkomst motiveert de beslissing dat verzoeker al zijn bindingen met familie in België heeft. Maar opnieuw verwijst de bestreden beslissing in dit onderdeel naar het verleden van verzoeker, terwijl dit onderdeel een eigen inschatting vereist. De facto stelt de beslissing dat gedaagde eenvoudigweg geen bindingen heeft met het land van herkomst.

Dat de beoordeling van gedaagde in overschouw werkelijk manifest kennelijk onredelijk is.

Derde onderdeel,

Schending van artikel 45 §2

-Wat betreft de vereiste van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging

De bestreden beslissing faalt in haar motivering en schendt artikel 45 §2, alinea 3. Zij toont niet aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar wat hoger is gesteld in verband met het (niet) bestaan van de ernstige bedreiging.

De veroordelingen dateert van meer dan twintig jaar geleden. De veroordelingen zelf (welke als dusdanig geen reden kan vormen, zie hoger) zijn ernstig, maar desalniettemin beperkt.

Uit een dergelijke veroordeling afleiden dat het zou gaan om een persoon die een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, is niet verantwoord.

Het gebrek aan een beoordeling door OCAD doet toch ernstige vragen rijzen omtrent de gevaarlijkheid van verzoeker. Het is abnormaal dat zulks niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Gedaagde leidt hier uit af dat hij ofwel geen bedreiging is en OCAD geen verslag heeft opgemaakt ofwel dat OCAD een nota heeft opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker geen gevaar is.

Artikel 45 §2 stelt dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Dit vereist een faire balance toets tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van verzoeker; dit vereist ook in zijn globaliteit een evenredige beoordeling van de ganse situatie en van alle elementen van het dossier.

Uit het hogervermelde blijkt dat de evenredigheid volledig afwezig is in de bestreden beslissing. Er is nergens een redelijke afweging van belangen gemaakt.”

3.3.2.1. In de mate dat verzoeker opnieuw aanvoert dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd geschonden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel en te herhalen dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2.2. De Raad stelt vast dat, om te onderbouwen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, in de bestreden beslissing is aangegeven dat hij aan de wieg stond van Sharia4Belgium – een terroristische organisatie – en betrokken was bij verschillende activiteiten van deze organisatie, dat hij, toen Sharia4Belgium meer publieke aandacht wou trekken, zijn activiteiten bij deze organisatie weliswaar stopzette, doch dat dit niet impliceert dat hij de ideologie van deze organisatie niet langer genegen is. Verweerder heeft erop gewezen dat in een verslag van de VSSE wordt vermeld dat verzoeker, ook na zijn vertrek uit Sharia4Belgium, een voorstander bleef van het omverwerpen van de democratie en dat hij, onder meer via de sociale media, duidelijk zijn sympathie toont voor groeperingen als Al Qaeda en ISIS. In de bestreden beslissing wordt geduïd dat de VSSE, na een evaluatie, verzoeker beschouwt als een sympathisant van de salafiyya jihadiyya ideologie. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat volgens de aanhangers van het jihadistische salafisme prediken en politieke actie niet volstaan om hun doel te bereiken en dat zij geweld en de gewapende strijd beschouwen als legitieme middelen om hun ideologie te verspreiden. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat een politieel onderzoek werd doorgevoerd met betrekking tot extreme en expliciete uitspraken op een facebook-profiel en via een twitteraccount en dat werd vastgesteld dat dit facebookprofiel is verbonden met het

gsm-nummer van verzoekers echtgenote en aan een e-mailadres dat verwijst naar een bedrijf waarvan verzoeker zaakvoerder was. Er werd tevens vastgesteld dat de foto's op de sociale mediaprofielen gelijkenissen vertonen met de foto van verzoeker die beschikbaar is in het Rijksregister en dat verzoeker bij de politiediensten is gekend wegens zijn radicalisme.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder onterecht ernstige redenen van nationale veiligheid heeft weerhouden. Het is immers geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker, gezien zijn criminele voorgeschiedenis, rekening houdend met het feit dat hij mee aan de basis lag van de oprichting van een organisatie die wordt beschouwd als een terroristische groepering en gelet op het gegeven dat hij blijft ijveren voor een maatschappijmodel dat haaks staat op datgene dat in België bestaat en in aanmerking nemend dat hij er niet voor terugschrikt haat te zaaien via de sociale media, een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder, op basis van de beschikbare stukken van de VSSE en de politiediensten, verkeerdelijk heeft vastgesteld dat hij een aanhanger is van het jihadistische salafisme en dat hij deze ideologie in België verspreidt via de sociale media.

Het feit dat de politionele vaststellingen inzake de extremistische uitlatingen via de sociale media die, blijkens de voorgelegde stukken, aan verzoeker kunnen worden toegeschreven geen aanleiding hebben gegeven tot een effectieve strafvervolging houdt niet in dat verweerder geen rekening kan houden met deze vaststellingen en deze inlichtingen, samen met de informatie in dezelfde zin van de VSSE, niet mee in aanmerking kan nemen om te besluiten dat hij als aanhanger van een ideologie die is gericht op het tot stand brengen van een totalitaire islamitische staat een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van de twee processen-verbaal waarnaar verweerder verwijst, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de inhoud van deze stukken incorrect heeft weergegeven. Aangezien, zoals reeds gesteld, verweerder uitvoerig de inhoud van deze stukken in de bestreden beslissing heeft opgenomen kan verzoeker ook niet voorhouden dat hij niet weet wat er in deze processen-verbaal precies werd vastgesteld. Het gegeven dat verweerder verzoeker heeft omschreven als "*de vermoedelijke dader*" doet geen afbreuk aan het feit dat hij uitvoerig heeft toegelicht waarom hij desondanks meent dat kan worden aangenomen dat verzoeker de auteur is van de radicale berichten die via de sociale media werden bekendgemaakt.

De vaststellingen die werden gedaan op basis van een verslag van de VSSE en twee processen-verbaal van de politie kunnen niet worden afgedaan als "*anekdotes*". Verweeders toelichting waaruit blijkt dat verzoeker er genoeg in schept dat andere burgers om het leven zullen worden gebracht kan zeker niet worden beschouwd als een amusant verhaal.

Verzoeker wijst er nog op dat hij uit Sharia4Belgium stapte, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enig feit verkeerd heeft weergegeven. Verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker mee aan de basis lag van het ontstaan van deze groepering maar, omdat hij liever niet in de kijker liep, besloot om deze organisatie te verlaten, zonder evenwel de ideologie die deze groepering uitdroeg te laten vallen.

De stelling van verzoeker dat verweerder een verslag van het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging zou achterhouden, omdat hieruit zou blijken dat hij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, is niet meer dan een ongestaafde bewering.

Verzoekers toelichting dat een strafrechtelijke veroordeling op zich geen reden vormt om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen is in voorliggende zaak niet relevant. Verweerder heeft zich immers niet louter beroepen op een strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Hij heeft voornamelijk verwezen naar de gedragingen van verzoeker die werden vastgesteld en waaruit blijkt dat hij nog steeds een aanhanger is van het jihadistisch salafisme, dat hij een voorstander is van het omverwerpen van de democratie en dat uit zijn uitingen ook kan worden afgeleid dat hij sympathie heeft voor terroristische organisaties. Gezien de voormelde processen-verbaal die ook betrekking hebben op feiten uit 2019 en het verslag van de VSSE van 30 maart 2020, waarvan de actualiteit nogmaals werd bevestigd op 21 september 2020, kan verzoeker niet stellen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat hij een actueel en reëel gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Er blijkt ook niet dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip nationale veiligheid door aan te geven dat verzoeker, een vreemdeling, met een ernstig strafrechtelijk verleden, die betrokken was bij de oprichting van Sharia4Belgium, die volgens de nationale veiligheidsdienst, voorstander is van het omverwerpen van de democratie en die de jihadistisch salafistische ideologie in België promoot en zich via de sociale media positief uitlaat over organisaties als Al Qaeda en ISIS een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Zijn houding toont aan dat hij de visie genegen is om de instellingen in het Rijk zoals deze heden bestaan desnoods met geweld te vervangen en dat hij weinig respect heeft voor *“de vreedzame co-existentie van de volkeren”*.

Verzoeker toont voorts niet aan dat het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme een rechtsnorm is waaraan de Raad de bestreden beslissing dient te toetsen.

De uiteenzetting van verzoeker dat het gegeven dat hij als minderjarige werd ondergebracht in een jeugdinstelling en dat hij in de loop van de jaren negentig verschillende malen werd veroordeeld voor ernstige criminele feiten niet volstaat om te concluderen dat hij heden nog een gevaar vormt voor de openbare orde en zijn betoog dat verschillende processen-verbaal die werden opgesteld nooit tot een veroordeling hebben geleid, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat er wel degelijk elementen zijn die toelaten in redelijkheid te oordelen dat hij een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoeker wijst erop dat verweerder conform artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet – artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet omvat een gelijkaardige bepaling –, ook de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking moet nemen.

Hij zet uiteen dat hij in België is geboren en dat hij niets heeft in Marokko en dat land enkel kent van een aantal vakanties. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder zijn situatie niet correct heeft ingeschat. Verweerder heeft gemotiveerd zich ervan bewust te zijn dat verzoeker zeker aanpassingsproblemen zal hebben indien hij zijn leven dient verder te zetten in Marokko of een ander land. Hij heeft er evenwel ook op gewezen dat de kennis en vaardigheden die verzoeker tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk geenszins verloren gaan en door verzoeker kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Verweerder heeft hiermee aangegeven dat hij het langdurig verblijf van verzoeker in België niet als een onoverkomelijke hinderpaal ziet om het leven elders verder te zetten. Verweerder heeft er ook op gewezen dat verzoeker zeker nog bepaalde banden met Marokko heeft aangezien hij reeds naar dat land reisde en hij ook beschikt over een Marokkaans paspoort.

Inzake verzoekers bemerking dat verweerder in de bestreden beslissing geen specifieke overwegingen heeft opgenomen inzake zijn leeftijd en zijn economische situatie, kan de Raad enkel benadrukken dat verweerder door te motiveren dat hij, gelet op verzoekers bekwaamheden, die voortvloeien uit de opleiding en tewerkstellingen, geen beletsel ziet voor verzoeker om zich elders te vestigen en te integreren voldoende heeft geduid waarom hij verzoekers leeftijd en zijn economische situatie niet heeft weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. In de mate dat verzoeker lijkt te willen stellen dat rekening had moeten worden gehouden met het feit dat hij tal van strafbare feiten pleegde op een jonge leeftijd en lijkt te willen aangeven dat deze het gevolg zijn van een jeugdige onbezonnenheid kan de Raad enkel vaststellen dat het gevaar voor de nationale veiligheid dat van verzoeker uitgaat is verbonden aan vaststellingen van recente aard.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder het gegeven dat verzoeker in België een gezin met kinderen heeft en economisch actief is bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing geen overwegingen met betrekking tot het hoger belang van zijn kinderen zijn opgenomen. Hij lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing in de eerste plaats op hemzelf betrekking heeft en dat in de gevallen waar de nationale veiligheid in het gedrang wordt gebracht door een vreemdeling de belangen van diens kinderen in regel ondergeschikt zullen zijn aan het algemeen belang (cf. EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali v. Denemarken*, § 56). Verweerder heeft daarenboven de vaststelling dat verzoeker kinderen heeft en dat ook met hun belangen rekening moet worden gehouden niet buiten beschouwing gelaten.

Hij heeft opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de relatie met zijn kinderen teloor gaat, daar zijn kinderen hem kunnen bezoeken in een ander land en dat zij ook contacten met hem kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder heeft tevens overwogen dat hij geen reden ziet om aan te nemen dat verzoekers kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Marokko, gelet op het feit dat zij nog jong zijn, er in Marokko ook scholen zijn voor Belgische kinderen en niet blijkt dat zij bijzondere onderwijsnoden hebben. Verzoeker benadrukt dat zijn kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat Marokko ook een verblijfswetgeving heeft, maar toont niet aan dat de Marokkaanse wetgeving een hinderpaal zou vormen om met zijn gezinsleden, indien hij dit wenst, samen te leven in Marokko. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat verzoekers kinderen zich niet aan hem of zijn echtgenote zullen kunnen hechten en hierdoor stornissen zullen ontwikkelen.

Het is verder niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat geen groot gewicht kan worden toegekend aan verzoekers sociale en culturele integratie aangezien hij een aanhanger blijkt te zijn van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en dit gedachtegoed geen ruimte laat voor democratie, rechtsstaat en mensenrechten en dit toch hoekstenen zijn van de Belgische samenleving. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft verweerder met deze motivering niet verwezen naar het verleden van verzoeker maar naar de visie die hij recent nog kenbaar maakte.

Het gegeven dat verzoeker op vakantie zou zijn geweest in Marokko en dat hij een Marokkaans paspoort heeft laat op zich niet toe te besluiten dat hij belangrijke banden heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft, doch dit houdt niet in dat verweerder bij de afweging van de belangen die op het spel staan geen voorrang zou kunnen geven aan de bedreiging die verzoeker vormt voor de nationale veiligheid. Het is ook niet betwist dat verzoeker Marokko reeds bezocht en dat verweerder oordeelde dat verzoeker, ondanks aanpassingsproblemen, een leven in dat land kan opbouwen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het feit dat verzoeker slechts beperkte banden heeft met Marokko een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 43, § 2 of 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.2.3. Aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is en niet blijkt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast of diende te worden toegepast kan niet worden besloten dat deze wetsbepaling werd geschonden.

3.3.2.4. Het staat vast dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalt evenwel dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is indien er een wettelijke basis is en deze inmenging nodig is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In casu is er, met artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis om ten aanzien van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen en heeft verweerder geduid van oordeel te zijn dat deze beslissing nodig is met het oog op de bescherming van de openbare orde of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verweerder heeft ook een proportionaliteitstoetsing doorgevoerd en opgemerkt dat het niet onmogelijk is voor verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten in Marokko. Hij heeft hierbij rekening gehouden met het feit dat verzoekers kinderen nog jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk, § 90). Hij heeft tevens gesteld dat er ook een mogelijkheid bestaat voor verzoeker om zijn relatie met zijn gezinsleden vanuit het buitenland te onderhouden en er blijkt niet dat het nadeel dat verzoekers kinderen zouden lijden, indien verzoeker ervoor zou opteren zonder zijn kinderen in een ander land te verblijven waardoor zij hun vader minder frequent zouden kunnen zien, opweegt tegen de nood om de Belgische samenleving te beschermen. Aangezien verzoeker reeds voor zijn huwelijk talloze malen was veroordeeld kan worden aangenomen dat zijn echtgenote op de hoogte was van het gegeven dat hij misdrijven pleegde. Daar hij zijn ideologie publiek maakt kan ook worden aangenomen dat zij wist dat verzoeker zich kante tegen een democratisch staatsbestel en een aanhanger was van terroristische groeperingen. Zijn echtgenote wist dus of behoorde te weten dat verzoekers handelen gevolgen kon hebben op het vlak van een verderzetting van het samenwonen in België. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker, ondanks zijn leeftijd en het feit dat hij een gezin stichtte, een fervent aanhanger blijft

